

5. О. В. Винославська. Психологія. Навчальний посібник. К.: ІНКОС, 2005
6. Г. І. Зеленін. Українська інженерно-педагогічна академія, м. Харків. Мимовільна і довільна пам'ять у навчанні іноземній мові.
7. <https://javarush.ru>
8. <http://programer.in.ua/index.php/pochatkivtsiu/osnovy/89-10-ihor-iaki-navchat-dytynu-prohramuvanni>

Бурко А.О., студентка гр. МЕКп-171
Науковий керівник – Міщенко М.В. к.т.н., доцент
Чернігівський національний технологічний університет (м. Чернігів, Україна)

ЕКОНОМІЧНА БЕЗПЕКА УКРАЇНИ

Безпека як система корінних, типових властивостей будь-якої країни втілює в собі усі сфери різних галузей життєдіяльності й розвитку людини, суспільства, держави і природи. В цілому, безпеку можна визначати як якісну характеристику об'єкта (системи), здатність об'єкта до існування і розвитку та його захищеність від внутрішніх та зовнішніх загроз. [1]

Економічна безпека країни, з однієї сторони, є важливою складовою системи національної безпеки, що формує захист національних інтересів, з іншої – є безпосередньою умовою дотримання і реалізації національних інтересів щодо забезпечення фінансування, формування доходів та витрат тощо.

Економічна безпека — стан економіки, при якому забезпечується досить високе і стійке економічне зростання; ефективне задоволення економічних потреб; контроль держави за рухом і використанням національних ресурсів; захист економічних інтересів країни на національному і міжнародному рівнях. Складовою частиною національної безпеки, її фундамент і матеріальна основа. Об'єктом економічної безпеки виступає як економічна система узятя в цілому, так і її складові елементи: природні багатства, виробничі і невиробничі фонди, нерухомість, фінансові ресурси, людські ресурси, господарські структури, сім'я, особа. [3]

Метою економічної безпеки України є досягнення стану рівноваги і соціально-орієнтованого розвитку національної економічної системи, які можна отримати шляхом реалізації сукупності форм та методів економічної політики.

Можна вважати, що економічна безпека – це свого роду забезпечення в довгостроковій перспективі таких систем показників як:

1. Економічна незалежність (фінансова, сировинно-ресурсна, інноваційна тощо);
2. Економічна стабільність (рівень розвитку, що гарантує відчуття безпеки сьогодні та в майбутньому);
3. Економічний розвиток (інноваційно-інвестиційна активність, реструктуризація, фінансове оздоровлення).

Такий підхід до трактування суті економічної безпеки (країни, регіону, підприємства) відображає її основне функціональне значення – збереження економічної самостійності та досягнутого рівня. [1]

Показники економічної безпеки — це найбільш значущі параметри, що дають загальне уявлення про стан економічної системи в цілому, її стійкості і мобільності: зростання ВВП, рівень і якість життя більшості населення, темпи інфляції, рівень безробіття, структура економіки, майнове розшарування населення, криміналізація економіки, стан технічної бази господарства, витрати на науково-дослідні роботи, конкурентоспроможність, імпортна залежність, відкритість економіки, внутрішній і зовнішній борг держави.

Загрозами економічної безпеки є явища і процеси, що впливають негативно на господарство країни, що утискають економічні інтереси особи, суспільства і держави.

Належний рівень економічної безпеки досягається здійсненням єдиної державної політики, підкріпленої системою скоординованих заходів. Без такої політики неможливо домогтися виходу з кризи, примусити працювати механізм управління економічною ситуацією, створити ефективні механізми соціального захисту населення.

При аналізі економічної безпеки виділяються передусім три основні складові:

1. Економічна незалежність, що означає насамперед можливість здійснення державного контролю над національними ресурсами, спроможність використовувати національні конкурентні переваги для забезпечення рівноправної участі у міжнародній торгівлі.

2. Стійкість і стабільність національної економіки передбачає міцність і надійність усіх елементів економічної системи, захист усіх форм власності, створення гарантій для ефективної підприємницької діяльності, стримування дестабілізуючих факторів.

3. Здатність до саморозвитку і прогресу, тобто спроможність самостійно реалізовувати і захищати національні економічні інтереси, здійснювати постійну модернізацію виробництва, ефективну інвестиційну та інноваційну політику, розвивати інтелектуальний і трудовий потенціал країни.

До об'єктів економічної безпеки відносять не тільки державу, її економічну систему, а й суспільство та особистість. Суб'єктами економічної безпеки України є центральні державні органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи та організації різних форм власності.

До основних принципів забезпечення економічної безпеки України відносять:

- дотримання законності на всіх етапах забезпечення економічної безпеки;
- баланс економічних інтересів особи, сім'ї, суспільства, держави;

- взаємну відповідальність особи, сім'ї, суспільства, держави щодо забезпечення економічної безпеки;
- своєчасність і адекватність заходів, пов'язаних із відверненням загроз і захистом національних економічних інтересів;
- надання пріоритету мирним заходам у вирішенні як внутрішніх, так і зовнішніх конфліктів економічного характеру;
- інтеграцію національної економічної безпеки з міжнародною економічною безпекою. [2]

Економічна безпека держави є тим станом захищеності від можливих загроз, що формує економічну незалежність, стабільність та розвиток в довгостроковому періоді. Пріоритетним при цьому є збалансована політика держави щодо структурної перебудови економіки, стимулювання інноваційно-інвестиційної активності, розвитку підприємництва, пришвидшення інтеграційних процесів тощо.

Список використаних джерел

1. Економічна безпека: навч. посіб. / З. С. Варналій [та ін.] ; за ред. д-ра екон. наук, проф. З. С. Варналія / З. С. Варналій . – К. : Знання, 2009. – 647 с.
2. Економічна безпека України та проблеми її забезпечення - [Електронний ресурс: <http://www.ebk.net.ua/Book/synopsis/ekonomika/part1/003.htm>]
3. 3D-моделі. ж: Blackie, Июль №24, С-П, 2013 - [Електронний ресурс: https://uk.wikipedia.org/wiki/Економічна_безпека]

Веселова О.О., студентка гр. МЕКп-171
Науковий керівник - Міщенко М. В., к.т.н

Чернігівський національний технологічний університет (м. Чернігів, Україна)

ПОБУДОВА МАРКЕТИНГОВОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ СИСТЕМИ

Система маркетингової інформації включає в себе інформаційне забезпечення систем маркетингу, інформаційні технології маркетингової діяльності та інформацію.

Інформаційне забезпечення систем маркетингу складається з:

- комплексу засобів і методів оформлення маркетингової документації, організації зберігання даних, кодування і пошуку інформації про стан і поведінку систем маркетингу;
- однією з підсистем, що забезпечують нормальне функціонування маркетингової системи (організаційне, правове, економічне, технічне, програмне, математичне та ін);
- джерела маркетингової інформації, на основі якої менеджмент підприємства приймає різні керуючі рішення;
- процесу отримання, обробки та систематизації даних та перетворення їх у готову до «вживання» інформацію.

Інформаційні технології в маркетинговій діяльності - це:

- засіб підвищення ефективності розробки, створення і використання технологій маркетингу;
- сукупність засобів і методів, що представляє собою цілісну технологічну систему, покликану забезпечити ефективність планування, організації та управління процесом маркетингової діяльності на тому чи іншому ієрархічному рівні економіки за рахунок кумулятивного ефекту інтеграції і взаємодії елементів інформаційної технології, таких як комп'ютерні комплекси, мережі, інтелектуальні термінали, комплекс засобів і методів організації масивів даних, кодування і пошуку інформації та ін. [1]

Інформація являє собою відомості, знання, що допомагають вирішити завдання підприємства, маркетингової або іншої діяльності.

Одним з обов'язкових елементів реорганізації служби маркетингу є впровадження **маркетингової інформаційної системи (МІС)**. Рішенням даної проблеми може служити покупка певного програмного продукту або побудова системи власними силами.

Існуюче в даний час на ринку програмного забезпечення такого роду можна умовно розділити на три групи:

1) програми класу CRM (custom relationship management), орієнтовані на потреби корпоративних служб продажів (клієнт-менеджерів).

Найбільш відомі з них - "Sales Exper" і "Клієнт-Комунікатор". Зазначені продукти є досить ефективними інструментами організації і планування корпоративних продажів, дозволяють враховувати контакти з клієнтами, звернення клієнтів, операції та отримувати відповідні аналітичні звіти. Сильною стороною зазначених програм є ефективно побудована система автоматичних комунікацій з клієнтами (розсилки, автодозвон тощо). Досить добре продумана система захисту інформації та розмежування прав доступу до комерційної інформації. У той же час область застосування програм класу CRM принципово обмежується фірмами, орієнтованими на ринок великих корпоративних споживачів. Ці програми мало підходять для організації фірм, які працюють з дрібними і роздрібними клієнтами. Для останніх більш важливо не відстеження роботи з кожним конкретним клієнтом, а агрегований аналіз великих клієнтських і товарних груп, вивчення впливу на них реклами і зворотного зв'язку (па рішення такого роду завдань дані продукти не розраховані). Функції ж імпорту даних про відвантаження з